

L'extraterrestre

El Xavier és un noi estrany, introvertit, gran, però que molt gran, tan gran que sembla una estrella de la NBA, millor de la NHL,* amb alguns, massa, quilos de més. Al Xavier ningú no li diu Xavier, ell és l'*Extraterrestre*, l'Extra per a abreujar. Estudia segon de Batxillerat i, a part de la seva monstruosa anatomia, es comporta d'aquella manera que només és pròpia dels bojós.

Avui ja s'han acabat les classes i l'Extra baixa corrent els graons que separen el carrer de l'entrada de l'institut. Els salta de dos en dos, fins i tot de tres en tres, àgilment, a pesar dels més de cent quilos que la seva marxa ha de suportar. Canta una cançó en anglès, o més ben dit, repeteix la mateixa estrofa... «*Last tonight got a be a good night. Last*

*La lliga de futbol americà.

tonight got a be a good night. Last tonight got a be a good night». Una vegada rere l'altra, insistent, pesat, tapant-se les orelles amb el dit índex de cada mà com si així pogués ensordir aquesta veu que l'em-paita i el martiritza, aquesta veu que l'ataca, l'incordia i no el deixa viure. Sembla un boig.

—Eh, Extra! On vas? —li demana cridant un noi a qui gairebé atropella mentre fuig.

—Pistaaa! —salta l'altre.

—Que ve l'Extra! Obriu pas! *Tsunaaami!*
—vocifera un tercer.

Els nois que hi ha sobre els graons de l'escala s'aparten com els mossos pels carrers en els *encierros* de San Fermín. Els que xerren i riuen a l'illa de vianants d'enfront deixen de fer el que fan, mirant-lo, i un petit grup surt corrent rere seu...

Fàcilment es posen a la seva altura, l'envolten i sense deixar de gambar, li parlen per torns:

—De qui fuges, Extra?

—Què passa, Extra?

—On anem, Extra?

—Que has vist alguna tia bona, Extra?

L'Extra atura la seva cursa, extenuat; s'inclina descansant els palmells de les mans sobre els genolls i, panteixant i amb la respiració entretallada, crida:

—Deixeu-me en pau!

L'Extra és un noi tranquil, d'aquells que encaixen bé totes les bromes, mai una paraula fora de lloc, mai un crit ni un rampell furiós. Per això se sorprenden i se'l queden mirant com si fos una bèstia estranya. L'Òscar, el capitost de la colla, el crack de l'equip de l'institut, el *guaperes* a qui tothom li riu les gràcies, el que li ha deixat anar això de la tia bona, se li encara:

—Tu, de què vas?

L'Extra, vermell i asfixiat, com si li hagués d'agafar un atac d'un moment a un altre, respon:

—No, no és a tu...

El Martí, un altre dels de la colla, li diu:

—Qui t'ha de deixar en pau, tio?

L'Extra mira el seu voltant espantat i, quan semblava disposat a explicar-los qui havia de deixar-lo en pau, es tapa les orelles amb l'índex de cada mà; novament es posa a cantar: «*Last tonight*

got a be a good night...» i toca el dos caminant amb presses, com si l'empaités el dimoni.

Els tres nois miren com s'allunya, perplexos, i l'Òscar crida ben fort, perquè tothom el pugui sentir:

—Estàs com una cabra! Fas por! Quina por que fas, nano!

Els seus companys riuen, s'empenyen, i se'n tornen cap a l'entrada de l'institut a enrotllar-se una estona amb les xavales.

No hi ha pressa per a anar-se'n a casa.